

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

Αριθμός Αποφάσεως
7292 /2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τον Δικαστή Ηλία Κανελλόπουλο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίσθηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 15^η Δεκεμβρίου 2017, παρουσία και της Γραμματέως Αναστασίας Παππά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΩΝ :

, οι οποίοι παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας τους δικηγόρου Δήμητρας Κουφογιάννη, που προκατέθεσε προτάσεις δυνάμει της 13-12-2017 δηλώσεως του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ : Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε." (ΟΤΕ), που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, Λ. Κηφισίας 99, και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Παναγιώτη Ηλιοπερέα - Πιερράκου, που κατέθεσε προτάσεις δυνάμει της από 12-12-2017 δηλώσεως του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

Οι ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες με την από 11-12-2014 και με αριθμό καταθέσεως 1865/2014 αγωγή τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών,

στρεφόμενη κατά της εναγομένης και ήδη εφεσίβλητης, ζήτησαν ό,τι αναφέρουν σε αυτήν. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αριθμ. 692/2015 απόφασή του (διαδικασία εργατικών διαφορών), δικάζοντας κατ' αντιμωλία των διαδίκων, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως προς την πρώτη ενάγουσα και ήδη πρώτη εκκαλούσα, υποχρέωσε την εναγόμενη και ήδη εφεσίβλητη να της καταβάλει το σε αυτήν αναφερόμενο ποσό και απέρριψε την αγωγή ως προς τους λοιπούς. Οι εκκαλούντες προσέβαλαν την ανωτέρω απόφαση με την από 8-9-2015 έφεσή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου με αριθμό καταθέσεως 1033/2015, προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, με αριθμούς καταθέσεως δικογράφου στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου 508409/519/2017, και ενεγράφη στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, και κατά την εκφώνησή της από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως ανωτέρω εκτίθεται.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η από 8-9-2015 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου 1033/2015 έφεση των εκκαλούντων κατά της υπ' αριθμ. 692/2015 οριστικής αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Αθηνών, το οποίο δίκασε την από 11-12-2014 και με αριθμό καταθέσεως 1865/2014 αγωγή τους κατά την διαδικασία των εργατικών διαφορών δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως προς την πρώτη ενάγουσα και ήδη πρώτη εκκαλούσα, υποχρέωσε την εναγόμενη και ήδη εφεσίβλητη να της καταβάλει το σε αυτήν αναφερόμενο ποσό και απέρριψε την αγωγή ως προς τους λοιπούς, έχει ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα, δεδομένου ότι από τη μελέτη του φακέλου της υποθέσεως προκύπτει, ότι δεν έλαβε χώρα επίδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως και, συνεπώς, δεν παρήλθε η νόμιμη προθεσμία από τη δημοσίευσή της στις 21-6-2015 μέχρι την άσκηση της κρινομένης εφέσεως, με την κατάθεση του δικογράφου της στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου στις 29-9-2015, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου. Επομένως, κρίνεται τυπικώς δεκτή και

πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω η ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της κατά την ίδια ως άνω διαδικασία των εργατικών διαφορών.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 § 1 του α.ν. 539/1945, «Αι διατάξεις του παρόντος εφαρμόζονται υπέρ των αντί μισθού απασχολουμένων εις επιχειρήσεις ή εργασίας, ασκουμένας επί κέρδει, βιομηχανικής, βιοτεχνικής και εμπορικής φύσεως, διενεργείας μεταφορών ή φορτοεκφορτώσεων, ασχέτως της μορφής ή του χαρακτήρος (δημοσίου ή ιδιωτικού) της οργανώσεως των, ως και εις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, εις νοσηλευτικά ή άλλα ιδρύματα ή οργανισμούς, ή οιαδήποτε άλλα έργα διεξαγόμενα δια λογαριασμόν ιδιωτών, νομικών προσώπων, οργανισμών δημοσίου δικαίου ή του Δημοσίου, εις σωματεία, συνεταιρισμούς, θεάματα και λέσχας». Στην παρ. όμως 3 εδ. β' του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «δεν υπόκεινται εις τα διατάξεις του παρόντος τα πρόσωπα τα αντί μισθού απασχολούμενα εις δημοσίας ή δημοσίου χαρακτήρος υπηρεσίας ή εκμεταλλεύσεις ή επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, εφ' όσον οι σχετικοί κανονισμοί δίδουν εις αυτά δικαίωμα εις ετησίαν άδειαν μετ' αποδοχών, διάρκειας τουλάχιστον ίσην προς εκείνην της άδειας, της προβλεπομένης υπό του παρόντος νόμου». Με το άρθρο 5 § 1 του νόμου αυτού (α.ν. 539/1995) ορίζεται ότι «Πάσα συμφωνία μεταξύ εργοδότη και μισθωτού, περιλαμβάνουσα την εγκατάλειψιν των εις άδειαν δικαιώματος του μισθωτού ή την παραίτησιν τούτου από του εν λόγω δικαιώματος, και αν προβλέπει την καταβολή εις αυτόν επαυξημένης αποζημιώσεως, θεωρείται ανύπαρκτος». Με την 52/1936 Διεθνή Σύμβαση «Περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετά αποδοχών», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2081/1952 και η οποία κατά το άρθρο 1 § 1 στοιχ. ε' αυτής έχει εφαρμογή και στο προσωπικό το απασχολούμενο σε εμπορικά κατάστημα συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρομείων και των υπηρεσιών τηλεπικοινωνίας, ορίζεται στο άρθρο 4 αυτής ότι «Δέον να θεωρείται άκυρος πάσα συμφωνία περί εγκαταλείψεως του δικαιώματος της κατ' έτος άδεία μετ' αποδοχών ή περί παραιτήσεως από της εν λόγω άδειας», στο άρθρο 8 αυτής ότι «Παν μέλος επικυρούν την παρούσαν σύμβασιν δέον όπως θεσπίζει σύστημα κυρώσεως δια την εξασφάλισιν της εφαρμογής της» και στο άρθρο 9 αυτής ότι «η παρούσα σύμβασις ουδόλως θίγει οιονδήποτε νόμον, απόφασιν,

έθιμον ή συμφωνία μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων εφ' όσον δι' αυτών εξασφαλίζονται όροι ευνοϊκώτεροι των εν τη παρούση σύμβασει προβλεπομένων». Επακολούθησε το ν.δ. 3755/1957, με το άρθρο 3 του οποίου προστέθηκε στην παρ. 1 του άρθρου 5 του α.ν. 539/1945, ως δεύτερο εδάφιο η ακόλουθη διάταξη: «Επιφυλασσομένων των διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, εργοδότης αρνούμενος την χορήγησιν εις μισθωτόν αυτού της νομίμου κατ' έτος αδείας του, υποχρεούται όπως άμα τη λήξει του έτους, καθ' ο δικαιούται αδείας ο μισθωτός, και μετά προηγουμένην διαπίστωσιν της παραλείψεως ταύτης υπό οργάνου του Υπουργείου Εργασίας, καταβάλη εις αυτόν τας αντιστοίχους αποδοχάς των ημερών αδείας, ηυξημένας κατά 100%». Η ένταξη της νέας αυτής διάταξης στην παρ. 1 του άρθρου 5 του α.ν. 539/1945 είναι τυχαία και δεν μεταβάλλει την αυτοτέλεια της ρύθμισης που θεσπίζεται με αυτήν, σε σχέση με τις ρυθμίσεις του α.ν. 539/1945. Δεν υπάρχει δε κανένας σύνδεσμος της με τη διάταξη αυτή προβλεπόμενης ως άνω κύρωσης με τον α.ν.539/1945 και δεν θεσπίζεται καμία εξαίρεση από τη ρύθμιση ούτε διατηρείται καμία επιφύλαξη ως προς την έκταση εφαρμογή της προβλεπόμενης με αυτήν κύρωσης σε σχέση με κάποια κατηγορία εργοδοτών ή μισθωτών. Αντιθέτως η με αυτήν επιβαλλόμενη ως άνω κύρωση διατυπώνεται ως γενική και προβλέπεται για τη μη χορήγηση αυτούσιας της αδείας σε σχέση με όλες τις εργασιακές σχέσεις, είναι ένα είδος «ποινικής ρήτηρας» κατά τη χαρακτηριστική έκφραση της εισηγητικής έκθεσης του ν.δ. 3755/1957, που αφορά όλους του εργοδότες και κατοχυρώνει όλους τους μισθωτούς. Βεβαίως με την ως άνω διάταξη της παρ. 3 εδ. α' του άρθρου 1 του α.ν. 539/1945 θεσπίζεται εξαίρεση από τις διατάξεις του εν λόγω α.ν. για τα πρόσωπα που απασχολούνται αντί μισθού σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, στις οποίες υπάγεται και η «Ο.Τ.Ε. Α.Ε.», υπό την προϋπόθεση ότι οι σχετικοί κανονισμοί δίνουν σε αυτά το δικαίωμα για ετήσια άδεια με αποδοχές, διάρκειας τουλάχιστον ίσης προς εκείνη της αδείας που προβλέπεται από τον α.ν. 539/1945. Η εξαίρεση όμως αυτή αναφέρεται στις αρχικές διατάξεις του α.ν. 539/1945 και δεν καταλαμβάνει την αυτοτελή ρύθμιση (κύρωση) που θεσπίζεται γενικά για όλες τις εργασιακές σχέσεις, χωρίς καμία διάκριση, με το ως άνω άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957. Η

παραπάνω ερμηνευτική εκδοχή στηρίζεται επιπλέον και: α) στην ως άνω παρ. 1 του άρθρου 1 του α.ν. 539/1945, σύμφωνα με την οποία οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και υπέρ των αντί μισθού απασχολούμενων σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, όπως της «Ο.Τ.Ε. Α.Ε.», β) στην παρ. 1 στοιχ. ε' του άρθρου 1 της παραπάνω 52/1936 Διεθνούς Σύμβασης «περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετ' αποδοχών», που κυρώθηκε με το ν. 2081/1952, σύμφωνα με την οποία η διεθνής αυτή σύμβαση έχει εφαρμογή και στο προσωπικό που απασχολείται στις τηλεπικοινωνίες και γ) στο άρθρο 8 της ίδιας διεθνούς σύμβασης, σύμφωνα με το οποίο κάθε μέλος που την επικυρώνει πρέπει να θεσπίζει σύστημα κυρώσεων για την εξασφάλιση της εφαρμογής της. Η διάταξη του άρθρου 3 του ν.δ. 3755/1957 είναι ακριβώς η κύρωση που ο εθνικός νομοθέτης θεσπίζει σε εκτέλεση αυτής της υποχρέωσης του από την ως άνω υπερνομοθετικής, κατά το άρθρο 28 § 1 του Συντάγματος, ισχύος διεθνή σύμβαση. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω η εξαίρεση των εργαζομένων σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας από τις διατάξεις του α.ν. 539/1945, υπό την προϋπόθεση που αναφέρθηκε παραπάνω, δεν επεκτείνεται και στην αυτοτελή και ανεξάρτητη από τις ρυθμίσεις του νόμου αυτού πρόβλεψη της κύρωσης που θεσπίζεται με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957, η οποία έχει τη μορφή αστικής ποινής. Η προβλεπόμενη δε στην § 1 του άρθρου 4 του ανωτέρω α.ν 539/1945, όπως αυτός συμπληρώθηκε με το άρθρο 3 § 15 του ν. 4504/1966, υποβολή αίτησης του μισθωτού προς χορήγηση της αδείας του, το πολύ εντός διμήνου από την ημέρα υποβολής της, αποσκοπεί μόνο στον προσδιορισμό των χρονικών ορίων, μέσα στα οποία υπάρχει η υποχρέωση του εργοδότη να χορηγήσει αυτή και δεν αποτελεί τυπική προϋπόθεση για την άσκηση από τον εργαζόμενο του σχετικού δικαιώματος του λήψεως αυτής. Τέλος, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 3, 174, 680, 679 του ΑΚ, με εκείνες των άρθρων 8 του ν. 2112/1920, όπως ερμηνεύθηκε αυθεντικά με το άρθρο 11 του α.ν. 537/1936, 2 § 1, 3 § 1 και 25 § 2 του Ν. 3239/1955 και 5 § 5 του αναφερόμενου και παραπάνω α.ν. 539/1945, συνάγεται σαφώς ότι είναι ανίσχυρη η δήλωση του μισθωτού με την οποία παραιτείται από τις ελάχιστες νόμιμες αποδοχές του. Η ακυρότητα αυτή αφορά στα ελάχιστα όρια των

μισθών και αποζημιώσεων των εργαζομένων που προβλέπονται από το νόμο, τις ΕΣΣΕ ή άλλες κανονιστικές διατάξεις. Άλλωστε, η υπ' αριθ. 93/104/ΕΚ Οδηγία που εκδόθηκε με βάση το άρθρο 118 Α της Συνθήκης ΕΚ (τα άρθρα 117 έως 120 της Συνθήκης ΕΚ έχουν αντικατασταθεί από τα άρθρα 136 ΕΚ έως 143 ΕΚ) καθορίζει, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, τις στοιχειώδεις προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας, όσον αφορά την οργάνωση του χρόνου εργασίας. Το τμήμα ΙΙ της Οδηγίας προβλέπει τα μέτρα που υποχρεούνται να λαμβάνουν τα κράτη μέλη, ώστε κάθε εργαζόμενος να διαθέτει ελάχιστη περίοδο ημερήσιας και εβδομαδιαίας ανάπαυσης, καθώς και ετήσια άδεια μετ' αποδοχών. Ρυθμίζει επίσης το χρόνο διαλείμματος και την ανώτατη εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας. Όσον αφορά την ετήσια άδεια, το άρθρο 7 της οδηγίας ορίζει τα εξής «1. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να παρέχεται σε όλους τους εργαζόμενους ετήσια άδεια μετ' αποδοχών διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων εβδομάδων, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπουν οι εθνικές νομοθεσίες ή και πρακτικές για την απόκτηση του σχετικού δικαιώματος και τη χορήγηση της άδειας. 2. Η ελάχιστη περίοδος ετήσιας άδειας μετ' αποδοχών μπορεί να αντικαθίσταται από χρηματική αποζημίωση μόνο σε περίπτωση τερματισμού της εργασιακής σχέσης». Το άρθρο 17 της ίδιας οδηγίας προβλέπει την ευχέρεια παρεκκλίσεων, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, από διάφορες διατάξεις της οδηγίας αυτής, χωρίς να αναφέρει σχετικώς το άρθρο 7. Η Οδηγία αυτή καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με την από 2 Αυγούστου 2004 Οδηγία 2003/88/ΕΚ της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (ΕΕL 299, σελ. 9). Το άρθρο 7 της Οδηγίας παρέμεινε αμετάβλητο. Ταυτόσημη είναι και η σχετική πρόβλεψη του άρθρου 7 § 2 του Π.Δ. 88/1999, με το οποίο η άνω οδηγία ενσωματώθηκε στο εσωτερικό μας δίκαιο, σύμφωνα με την οποία η ελάχιστη περίοδος ετήσιας αδειας μετ' αποδοχών μπορεί να αντικατασταθεί από χρηματική αποζημίωση, μόνο σε περίπτωση τερματισμού της εργασιακής σχέσης. Από τη σαφή γραμματική διατύπωση, αλλά και από το πνεύμα και το σκοπό των παραπάνω διατάξεων, δηλαδή τόσο του άρθρου 7 § 2 της Οδηγίας 93/104/ΕΚ, όσο και του άρθρου 7 § 2 του Π.Δ 88/1999, συνάγεται ότι η απαγόρευση της

αντικατάστασης της ετήσιας άδειας με χρηματική αποζημίωση που θεσπίζει η διάταξη αυτή, αναφέρεται στα ημερολογιακό έτος, εντός του οποίου υποχρεούται ο εργοδότης σε χορήγηση της άδειας και έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει στο μισθωτό την ανάπαυση και την ανανέωση των δυνάμεων του, κάθε έτος, για το προβλεπόμενο χρονικό διάστημα, δεν μπορεί, δε, να συναχθεί από τη συγκεκριμένη διάταξη συμπέρασμα ότι στην περίπτωση που δεν χορηγηθεί η άδεια μέχρι τη λήξη του έτους στο οποίο αφορά, ο μισθωτός έχει υποχρέωση να δεχτεί την αυτούσια χορήγηση της σε επόμενο έτος, σωρευτικά με την άδεια του έτους εκείνου, μη δικαιούμενος να ζητήσει την προβλεπόμενη από τις ανωτέρω διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας αποζημίωση, λόγω μη χορήγησης της άδειας. Εξάλλου, το άρθρο 5 § 1 εδ. β' του αυτού νόμου, το οποίο, όπως προαναφέρθηκε, προστέθηκε με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/57, ορίζει, όπως ομοίως προαναφέρθηκε, ότι: «Επιφυλασσομένων των διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, εργοδότης αρνούμενος την χορήγησιν εις μισθωτόν αυτού της νομίμου κατ' έτος αδειας του, υποχρεούται όπως άμα τη λήξει του έτους καθ' ο δικαιούται αδειας ο μισθωτός, και μετά προηγουμένην διαπίστωσιν της παραλείψεως ταύτης υπό οργάνου του Υπουργείου Εργασίας, καταβάλη εις αυτόν τας αντιστοίχους αποδοχάς των ημερών αδειας ηυξημένας κατά 100%». Ενόψει όλων των παραπάνω, προκύπτει ότι, για τη θεμελίωση του δικαιώματος αδειας του μισθωτού δεν απαιτείται η υποβολή σχετικής αίτησης (έγγραφης ή προφορικής), όμως, για τη θεμελίωση της αξίωσης του προς λήψη της ανωτέρω κατά 100% προσαύξεσης (άρθρο άρθρο 5 § 1 εδ. β' του αυτού νόμου, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/57), που έχει το χαρακτήρα ποινής, απαιτείται υπαιτιότητα του εργοδότη, έστω και σε βαθμό ελαφράς αμέλειας, η οποία υπάρχει όταν ο μισθωτός ζήτησε την άδεια και ο εργοδότης δεν τη χορήγησε (ad hoc ΑΠ 669/2015 αδημ., ΑΠ 1240/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 434/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 455/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ για τη «Δ.Ε.Η. Α.Ε.», ΜονΠρΑθ 3619/2017, αδημ.).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την ως άνω αγωγή και κατά τη δέουσα εκτίμηση του δικογράφου αυτής οι ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες εξέθεσαν, ότι προσελήφθησαν από την εναγόμενη και ήδη εκκαλούσα κατά τις

αναφερόμενες ημερομηνίες με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και, αφού μονιμοποιήθηκαν, εξακολουθούν να εργάζονται σε αυτήν (εναγόμενη) μέχρι και το χρόνο ασκήσεως της αγωγής. Ότι η εναγόμενη, χωρίς να συντρέχουν υπηρεσιακές ανάγκες, δεν τους χορήγησε αυτούσια την κανονική άδεια εντός του εκάστοτε έτους, που αυτή αφορούσε, όπως με κάθε λεπτομέρεια εκθέτουν, και, συνεπώς, οφείλει να τους καταβάλει τις αντίστοιχες αποδοχές αδειας προσαυξημένες κατά ποσοστό 100% λόγω της υπαιτιότητάς της για τη μη χορήγηση της κανονικής τους αδειας. Με βάση δε τα παραπάνω ζήτησαν να υποχρεωθεί η εφεσίβλητη να τους καταβάλει το συνολικό ποσό των 5.038,30 ευρώ στην πρώτη, 1.583,69 ευρώ στη δεύτερη, 7.617,50 ευρώ στον τρίτο και 1.371,60 ευρώ στον τέταρτο. Μετά από συζήτηση κατ' αντιμωλία των διαδίκων, εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, η οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή, ως προς την πρώτη ενάγουσα, υποχρεώνοντας την εναγόμενη να της καταβάλει το ποσό των 424,69 ευρώ, και απέρριψε την αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη, κατά τα λοιπά και κατά τους λοιπούς δεχόμενη ότι δεν αποδείχθηκε υπαιτιότητα της εναγόμενης αναφορικά με τη μη χορήγηση του συνόλου της κανονικής αδειας εντός του έτους που αυτή αφορούσε κάθε φορά. Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται οι εκκαλούντες για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των προπαρατεθεισών διατάξεων, ζητώντας να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση και να γίνει δεκτή η αγωγή τους στο σύνολό της.

Από όλα τα νομίμως επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα, που λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες προσλήφθηκαν από την εναγόμενη με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου στις 26-4-1994 η πρώτη, 5-11-1985 ο δεύτερος, 5-4-1981 ο τρίτος και 9-2-1983 ο τέταρτος εξακολουθούσαν δε να εργάζονται στην εναγόμενη μέχρι και το χρόνο ασκήσεως της αγωγής. Στη διάρκεια των ετών 2009 – 2012 δεν έλαβαν το σύνολο των ημερών κανονικής αδειας που δικαιούνταν εντός του έτους, που αυτή αφορούσε, και ειδικότερα : Α) Στην πρώτη από αυτούς δεν χορηγήθηκαν 5 ημερες αδειας για το έτος 2009, 3 ημέρες αδειας για το έτος 2010, 4 ημέρες αδειας για το έτος 2011 και 11

ημέρες άδειας για το έτος 2012, Β) Στη δεύτερη από αυτούς δεν χορηγήθηκαν 8 ημέρες αδειας για το έτος 2009, Γ) Στον τρίτο από αυτούς δεν χορηγήθηκαν 11 ημέρες αδειας για το έτος 2009, 11 ημέρες αδειας για το έτος 2010 και 9 ημέρες άδειας για το έτος 2012 και Δ) Στον τέταρτο από αυτούς δεν χορηγήθηκαν 6 ημέρες αδειας για το έτος 2010. Περαιτέρω, από κανένα από τα ως άνω αποδεικτικά μέσα δεν αποδείχθηκε, ότι έστω και για μία (1) από τις προαναφερόμενες ημέρες υπολοίπου κανονικής άδειας οποιοσδήποτε από τους ενάγοντες υπέβαλε αίτηση για χορήγησή της εντός του έτους που αφορούσε και η εναγόμενη αρνήθηκε τη χορήγησή της. Έπεται ότι είναι ουσιαστικά αβάσιμη η αγωγική αιτίαση περί άρνησης της εναγόμενης να χορηγήσει την κανονική άδεια των εναγόντων εντός του έτους που αυτή αφορούσε κάθε φορά και ως εκ τούτου συνάγεται σιωπηρή συμφωνία των διαδίκων, σε κάθε δε περίπτωση συναίνεση των εναγόντων, περί μεταφοράς των ανωτέρω υπολοίπων ημερών κανονικών άδειας στο επόμενο ή και στο μεθεπόμενο έτος, η οποία και υλοποιήθηκε ως άνω. Μια τέτοια σιωπηρή συμφωνία ή σε κάθε περίπτωση συναίνεση των εναγόντων περί μεταφοράς ημερών κανονικής άδειας σε επόμενο ή μεθεπόμενο έτος, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη της παρούσας, που προηγήθηκε, μπορεί να μην επιτρέπει τη στοιχειοθέτηση έστω και ελαφράς αμέλειας της εναγόμενης και ως εκ τούτου να μη δύναται να αναζητηθεί από τους ενάγοντες η προσαύξηση 100% επί των αποδοχών άδειας των ημερών αυτών, όπως αυτοί αβάσιμα ζητούν, αφού δεν αποδεικνύεται η αναγκαία για την επιβολή της προσαύξησης αυτής υπαιτιότητα της εναγόμενης, ωστόσο ως τέτοια συμφωνία ή έστω συναίνεση είναι άκυρη και έχει ως έννομη συνέπεια την σε κάθε περίπτωση υποχρέωση της εναγόμενης για καταβολή των αντιστοίχων προς τις ημέρες αυτές αποδοχών άδειας (βλ. σχετικά και ΑΠ 2099/2013, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, πέραν των όσων διαλαμβάνονται στη νομική σκέψη της παρούσας, που προηγήθηκε). Όσα δε αιτιάται η εναγόμενη και ήδη εφεσίβλητη, ενόψει του χαρακτήρα αυτής ως επιχείρησης κοινής ωφέλειας, περί μη εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 5 § 1 εδ. β' του α.ν. 539/1945, όπως ισχύει, είναι αβάσιμα, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη της παρούσας, που προηγήθηκε. Συναφώς, είναι αδιάφορη από άποψη αστικού δικαίου η ύπαρξη

ή μη πλάνης της εφεσίβλητης, όπως αυτή αιτιάζεται, αναφορικά με την υποχρέωσή της για καταβολή των αποδοχών άδειας ακόμα και σε περίπτωση που οι ημέρες κανονικής άδειας μεταφέρθηκαν και χορηγήθηκαν σε επόμενο ή μεθεπόμενο έτος, δεδομένου ότι, όπως προαναφέρθηκε, η εν λόγω υποχρέωση δεν προϋποθέτει υπαιτιότητα του εργοδότη. Συνακόλουθα, η εκκαλούμενη που απέρριψε κατά τα προαναφερθέντα κονδύλια την ένδικη αγωγή, κρίνοντας ότι η έλλειψη υπαιτιότητας της εφεσίβλητης αναφορικά με τη μη χορήγηση του συνόλου της κανονικής άδειας εντός του έτους που αυτή αφορούσε δεν επιτρέπει την αναζήτηση οποιουδήποτε ποσού από τους εκκαλούντες, ούτε δηλαδή των αποδοχών άδειας, έσφαλε κατά την ερμηνεία και εφαρμογή των προπαρατεθεισών νομικών διατάξεων, που εφάρμοσε, όπως βάσιμα ισχυρίζονται οι εκκαλούντες με τον σχετικό λόγο της ένδικης εφέσεως. Πρέπει, λοιπόν, κατά παραδοχή του λόγου αυτού, ως και ουσιαστικά βάσιμου, η έφεση να γίνει δεκτή, ως και βάσιμη στην ουσία της, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη στο σύνολό της, ακόμα και κατά το μέρος που δεν ανατρέπεται αναγκαία με την παρούσα, διότι αυτό επιβάλλεται για την ενότητα της εκτέλεσης (βλ. ΑΠ 1279/2004 ΕλλΔνη 2005. 141, ΕφΠειρ 480/2014 ΕλλΔνη 2015. 470, ΕφΛαρ 49/2013 Δικογραφία 2013. 101), και να κρατηθεί η υπόθεση που κρίθηκε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, προκειμένου η άνω αγωγή των ήδη εκκαλούντων, που είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που αναφέρονται στη νομική σκέψη της παρούσας, που προηγήθηκε, και σε εκείνες των άρθρων 341 και 345 του ΑΚ, να αναδικαστεί περαιτέρω στην ουσία της.

Κατά το άρθρο 281 ΑΚ «Η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος». Κατά την έννοια της διάταξης αυτής «καλή πίστη» θεωρείται η συμπεριφορά του χρηστού και συνετού ανθρώπου, που επιβάλλεται κατά τους συνηθισμένους τρόπους ενεργείας, ενώ ως κριτήριο των «χρηστών ηθών» χρησιμεύουν οι ιδέες του κατά γενική αντίληψη χρηστώ και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου. Για την εφαρμογή της διάταξης αυτής δεν αρκεί καταρχήν μόνη η επί μακρό χρόνο αδράνεια του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμα του, ούτε η καλόπιστη

πεποίθηση του υπόχρεου ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα κατ' αυτού ή ότι δεν πρόκειται τούτο να ασκηθεί, ούτε κατ' ανάγκην από την άσκηση του να δημιουργούνται απλώς δυσμενείς ή και αφόρητες επιπτώσεις για τον υπόχρεο, αλλά απαιτείται κατά περίπτωση συνδυασμός των ανωτέρω και γενικώς ή συνδρομή ειδικών περιστάσεων, αναγομένων στη συμπεριφορά τόσο του δικαιούχου όσο και του υπόχρεου, εφόσον όμως αυτή του τελευταίου τελεί σε αιτιώδη σχέση με εκείνη του δικαιούχου και δεν είναι άσχετη με αυτήν, ώστε η άσκηση του δικαιώματος να αποβαίνει αντίθετη στις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Αναφορικά δε με την αδράνεια του δικαιούχου, η διάρκεια της είναι άσχετη με τη συμπλήρωση ή όχι του χρόνου παραγραφής, η οποία αποτελεί ιδιαίτερο λόγο απόσβεσης του δικαιώματος που πρέπει να προβάλλεται ειδικώς (ενδεικτικά ΑΠ 669/2015 ό.π.).

Στην προκειμένη περίπτωση, η εφεσίβλητη με τις προτάσεις της ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, επανέφερε παραδεκτώς, την ένσταση περί καταχρηστικής άσκησης του αγωγικού δικαιώματος που είχε προτείνει και πρωτοδίκως παραδεκτώς με το ακόλουθο περιεχόμενο: «Και αν ακόμα ήθελε θεωρηθεί ότι στην προκείμενη περίπτωση δεν εφαρμόζεται ο ΓΚΠ/ΟΤΕ και ότι δεν συντρέχει περίπτωση απόρριψης της αγωγής λόγω συγγνωστής μας πλάνης, η αγωγή τυγχάνει απορριπτέα ως ασκηθείσα κατά παράβαση του άρθρου 281 ΑΚ και τούτο διότι: Α) Η εταιρεία μας είχε την εδραία και εύλογη νομική πεποίθηση ότι ο Ν. 539/1945 δεν εφαρμόζεται στην υπό κρίση περίπτωση αλλά ότι εφαρμόζεται μόνον ο συλλογικώς συμφωνηθείς ΓΚΠ/ΟΤΕ, όπως αναλυτικά αναφέρουμε ανωτέρω, υπό στοιχ. II και III. Β) Η εταιρεία μας εφήρμοζε κανονιστικό όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, άρα δυνατότητα που είχε συμφωνηθεί με τους εκπροσώπους των εργαζομένων (βλ. στοιχ. II). Γ) Η δυνατότητα αυτή για μεταφορά της αδείας σε επόμενο έτος και εντός συγκεκριμένων χρονικών πλαισίων, ίσχυε επί μακρόν και πριν την συνομολόγηση του ισχύοντος ΓΚΠ/ΟΤΕ το 1999 και, ειδικότερα, ίσχυε από το 1969, δηλ. επί 39 έτη μέχρι την άσκηση της αγωγής (βλ. ανωτέρω υπό στοιχ. III). Δ) Έτσι κι αλλιώς, η δυνατότητα αυτή δεν θίγει το σκληρό πυρήνα του δικαιώματος για χορήγηση της άδειας ανάπαυσης, αφού εν τέλει η άδεια

χορηγείται αυτούσια μέχρι την 31/3 του επομένου έτους. Ε) Οι αντίδικοι ουδέποτε ζήτησαν να εξαντλήσουν το χρόνο αδειάς τους κατά τα επίδικα, όπως αόριστα και αβάσιμα ισχυρίζονται στην αγωγή τους, και βεβαίως ουδέποτε η εταιρεία μας αρνήθηκε να τους χορηγήσει τη σχετική άδεια για τα έτη αυτά. Στον Οργανισμό μας, η αίτηση για λήψη άδειας ανάπαυσης κατατίθεται εγγράφως και, όπως προκύπτει από το σύνολο των εγγράφων αιτήσεων που προσκομίζουμε, ουδέποτε ζητήθηκε λήψη του πλήρους χρόνου αδειάς κατά τα επίδικα ημερολογιακά έτη, αλλά, αντίθετα, ζητήθηκε να ληφθεί κατά τα επόμενα έτη ως μεταφερόμενη. ΣΤ) Επίσης, από τα αναφερόμενα έτη, οπότε οι αντίδικοι έλαβαν άδεια προηγούμενων ετών, και μέχρι την κοινοποίηση στην εταιρεία μας της αγωγής τους, ουδέποτε διαμαρτυρήθηκαν ή εξέφρασαν οποιαδήποτε επιφύλαξη για το καθεστώς της μεταφερόμενης άδειας. Ζ) Αντίθετα, οι αντίδικοι είχαν αποδεχθεί επί μακρόν αυτό το καθεστώς της μετάθεσης της αδειάς που ισχύει στην εταιρεία μας και μάλιστα ελάμβαναν τις μετατιθέμενες ημέρες αδειάς σε επόμενο έτος κατόπιν ειδικού αιτήματος τους, δημιουργώντας μας με τη συμπεριφορά τους την πεποίθηση ότι δεν παραβιάζουμε τις διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας. Η) Έτσι κι αλλιώς, οι αντίδικοι, με βάση το καθεστώς αυτό της μετατιθέμενης αδειάς, δεν έπαθαν οποιαδήποτε βλάβη, αφού εν τέλει έλαβαν την άδεια τους εντός των χρονικών πλαισίων που είχαν γίνει αμοιβαία αποδεκτά, ενώ επωφελήθηκαν στο έπακρο του καθεστώτος αυτού της μεταφοράς, πράγμα βεβαίως που καταδεικνύει όλως αντιφατική και καταχρηστική συμπεριφορά εκ μέρους, αφού από τη μία επωφελούνται από το καθεστώς της μεταφοράς της αδειάς και από την άλλη, εκ των προτέρων ισχυρίζονται ότι η μεταφορά αδειάς δεν επιτρέπεται σε επόμενο έτος και ζητούν να λάβουν αποδοχές αδειάς για χρόνο αδειάς που έχουν ήδη λάβει τις αποδοχές τους και επιπλέον να αποζημιωθούν με την αστική ποινή του 100% που προβλέπεται στον Ν. 539/1945. Δηλ. με την αγωγή τους, ουσιαστικά οι αντίδικοι ζητούν για τις μεταφερόμενες ημέρες αδειάς να πληρωθούν τριπλά, αφού αφενός έχουν λάβει τις κανονικές αποδοχές αδειάς με το σκεπτικό ότι η άδεια δεν μεταφέρεται, αλλά και να λάβουν επιπλέον και την αστική ποινή. Είναι προφανές ότι τα αιτήματά τους αυτά οδηγούν σε όλως παράλογα αποτελέσματα που παραβιάζουν το άρθρο

281 ΑΚ. Επειδή, κατά τις διατάξεις του άρθρου 281 ΑΚ, το δικαίωμα θεωρείται καταχρηστικώς ασκούμενο, όταν η προηγηθείσα της ασκήσεως αυτού συμπεριφορά του δικαιούχου και η διαμορφωθείσα πραγματική κατάσταση, μετά το μεσολαβήσαν, από της συμπεριφοράς ταύτης μέχρις ασκήσεως του δικαιώματος, χρονικό διάστημα, όχι μόνον δεν δικαιολογούν επαρκώς την καθυστερημένη άσκηση του, αλλά και καθιστούν αυτή την άσκηση, ως πραγματοποιούμενη κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλονται από την καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή από τον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του δικαιώματος, καταχρηστική. Επειδή για όλους τους ανωτέρω αναλυτικά αναφερόμενους λόγους, και εάν ακόμα υφίστατο οποιοδήποτε δικαίωμα των αντιδίκων σχετικά με τις επιδίκες αξιώσεις, έτσι κι αλλιώς η ενάσκηση της αξίωσης για καταβολή αποδοχών αδείας προσαυξημένων με 100% υπερβαίνει προφανώς τα όρια, που επιβάλλονται από την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος και συνεπώς είναι καταχρηστική υπό την έννοια του άρθρου 281 του ΑΚ και η υπό κρίση αγωγή απορριπτέα ως αβάσιμη». Ο ισχυρισμός, όμως, αυτός, με το παραπάνω περιεχόμενό του, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος. Ειδικότερα, υπό τα στοιχεία α' - δ' ανωτέρω ουσιαστικά επαναλαμβάνονται αιτιάσεις αναφορικά με τη νομική θεμελίωση των επιδίκων αξιώσεων (η υπό στοιχείο δ' αιτίαση συνιστά επιχείρημα υπέρ των προηγούμενων αιτιάσεων), οι οποίες ως τέτοιες δεν δύνανται να υπαχθούν στο πραγματικό του άρθρου 281 ΑΚ, πέραν του ότι είναι αβάσιμες, σύμφωνα με όσα έχουν ήδη γίνει δεκτά. Οι υπό στοιχεία ε' - η' αιτιάσεις δεν επαρκούν για τη θεμελίωση ένστασης στηριζόμενης στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, καθόσον μόνη η επί σειρά ετών αδράνεια των εναγόντων – εκκαλούντων και η καλόπιστη πεποίθηση της εναγόμενης – εφεσίβλητης ότι δεν πρόκειται να ασκήσουν το δικαίωμα τους, εφόσον η τελευταία δεν επικαλέστηκε, αφενός επί πλέον συγκεκριμένα περιστατικά από τα οποία να προκύπτει ότι η αδράνεια συνοδευόταν από ειδικές περιστάσεις που συνδέονταν με προηγούμενη συμπεριφορά των δικαιούχων και ότι οι ίδιοι, μεταβάλλοντας τη στάση τους, επιχειρούν ανατροπή της κατάστασης που έχει διαμορφωθεί και παγιωθεί, αφετέρου ότι με τη συμπεριφορά τους αυτή επέρχονται δυσμενείς συνέπειες για τα

συμφέροντα της. Η εναγόμενη – εφεσίβλητη επιχειρεί να θεμελιώσει τις ειδικές περιστάσεις, στο ότι οι ενάγοντες κατά το επίδικο χρονικό διάστημα δεν διαμαρτυρήθηκαν ούτε εξέφρασαν οποιαδήποτε επιφύλαξη για το καθεστώς της μεταφερόμενης αδειας, αλλά λάμβαναν τις μετατιθέμενες ημέρες αδειας κατόπιν σχετικού αιτήματος τους. Οι παραλείψεις όμως αυτές εκ μέρους των εναγόντων, συνεπικουρούν και ενισχύουν την κατάσταση της αδράνειας τους, δεν συνιστούν ωστόσο, τη συμπεριφορά εκείνη που θα δημιουργούσε στην εναγόμενη την εύλογη πεποίθηση ότι οι αντίδικοί της δεν θα ασκήσουν το σχετικό δικαίωμά τους. Εξάλλου, τα αναφερόμενα περί σιωπηρής αποδοχής, εκ μέρους των εναγόντων της επιχειρησιακής συνήθειας της εναγομένης, και την εξαιτίας αυτής συναγόμενη παραίτηση από το σχετικό δικαίωμά τους, εκτιμώμενη από μόνη της αλλά και σε συνδυασμό με τα ως άνω εκτιθέμενα, δεν προσδίδει καταχρηστικότητα στις απαιτήσεις των εναγόντων, διότι, όπως έχει ήδη αναφερθεί, δεν χωρεί παραίτηση από το ένδικο δικαίωμα των εναγόντων για την αποζημίωση από τη μη ληφθείσα άδεια τους (ad hoc ΑΠ 669/2015 ό.π., για απόρριψη τέτοιας ένστασης της αυτής εναγομένης με περιεχόμενο σχεδόν πανομοιότυπο με τα στοιχεία δ' - η' ανωτέρω). Το δε επιχείρημα περί καταχρηστικότητας ενόψει «πολλαπλής» πληρωμής, είναι αβάσιμο, όχι μόνο στην περίπτωση που συντρέχει υπαιτιότητα για τη μη χορήγηση του συνόλου της κανονικής άδειας εντός του έτους που αφορά, ακριβώς ενόψει του χαρακτήρα της ιδιότυπης ποινής, που ενέχει η σχετική νομοθετική πρόβλεψη, αλλά ακόμα και ενδεχόμενης «διπλής» πληρωμής, για τις περιπτώσεις μη συνδρομής του στοιχείου της υπαιτιότητας, διότι με τη μετάθεση των ημερών άδειας, πρακτικά μετατίθεται η ξεκούραση του εργαζόμενου ενάγοντος σε χρόνο πέραν του νομοθετικά επιθυμητού με δυσμενείς συνέπειες αναφορικά με τις σκοπιμότητες που υπηρετεί η καθιέρωση της κανονικής άδειας, οι οποίες (δυσμενείς συνέπειες) προφανώς σταθμίστηκαν κατά τη θέσπιση της κρίσιμης διάταξης του άρθρου 5 § 1 του α.ν. 539/1945 όπως ήδη ισχύει, στην ανατροπή της οποίας ως διάταξης έτσι ουσιαστικά κατατείνει το ανωτέρω επιχείρημα της εναγομένης, κάτι το οποίο δεν μπορεί να γίνει ως ένσταση του άρθρου 281 ΑΚ, με το οποίο δεν δύναται να αμφισβητηθεί η νομιμότητα κάποιας άλλης διάταξης.

Περαιτέρω, από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε, δεδομένου ότι η εναγόμενη δεν αμφισβητεί με κανένα δικόγραφο προτάσεων, ούτε των πρωτοβάθμιων ούτε αυτών που κατατέθηκαν ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, τον επικαλούμενο από τους ενάγοντες τακτικό μηνιαίο μισθό, από τη δικονομική αυτή συμπεριφορά της συνάγεται η ακρίβεια των σχετικών αγωγικών αιτιάσεων και έτσι αποδεικνύεται ότι οι ενάγοντες έχουν βάσιμες αξιώσεις για αποδοχές άδειας υπολοίπου κανονικής άδειας που άκυρα μεταφέρθηκε στο επόμενο ή μεθεπόμενο έτος και δη, ως εξής : Α) Η πρώτη από αυτούς α) για τις 5 ημέρες του έτους 2009, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 2.748,12 ευρώ, ήτοι 110 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 550 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2010, β) για τις 3 ημέρες του έτους 2010, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 2.808,12 ευρώ, ήτοι 112 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 337 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2011, γ) για τις 4 ημέρες του έτους 2011, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 2.903,96 ευρώ, ήτοι 116 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 465 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2012, και δ) για τις 11 ημέρες του έτους 2012, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 2.654,36 ευρώ, ήτοι 106 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 1.168 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2013, Β) Η δεύτερη από αυτούς για τις 8 ημέρες του έτους 2009, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 2.474,51 ευρώ, ήτοι 99 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 792 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2010, Γ) Ο τρίτος από αυτούς α) για τις 11 ημέρες του έτους 2009, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 3.121,56 ευρώ, ήτοι 125 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 1.373 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2010, β) για τις 11 ημέρες του έτους 2010, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 3.175,28 ευρώ, ήτοι 127 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 1.397 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2011 και γ) για τις 9 ημέρες του έτους 2012, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 2.883,73 ευρώ, ήτοι 115 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 1.038 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2013, Δ) Ο τέταρτος από αυτούς για τις 6 ημέρες του έτους 2010, κατά το οποίο ελάμβανε μέσο μηνιαίο μισθό 2.857,50 ευρώ, ήτοι 114 ευρώ ημερομίσθιο, το ποσό των 686 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2011. Συνακόλουθα, αφού και η ένσταση καταχρηστικής άσκησης

δικαιώματος της εναγόμενης είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη της παρούσας, που προηγήθηκε, πρέπει η ένδικη αγωγή να γίνει δεκτή εν μέρει ως και κατ' ουσία βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στην πρώτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των (550 + 337 + 465 + 1.168) 2.520 ευρώ, στη δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 792 ευρώ, στον τρίτο ενάγοντα το συνολικό ποσό των (1.373 + 1.397 + 1.038) 3.808 ευρώ, και στον τέταρτο ενάγοντα το ποσό των 686 ευρώ, άπαντα δε τα ανωτέρω ποσά με το νόμιμο τόκο κατά τις ειδικότερες στο διατακτικό διακρίσεις. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων, δεδομένου ότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου, που εφαρμόσθηκαν, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ'αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ'ουσίαν την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλούμενη υπ'αριθμ. 692/2015 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών (διαδικασία εργατικών διαφορών).

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση.

ΔΙΚΑΖΕΙ την από 11-12-2014 και με αριθμό καταθέσεως 1865/2014 αγωγή ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει στους ήδη εκκαλούντες και ενάγοντες α) στην πρώτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι (2.520), και δη το ποσό των πεντακοσίων πενήντα (550) ευρώ με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2010 και μέχρι την εξόφληση, το ποσό των τριακοσίων τριάντα επτά (337) ευρώ με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2011 και μέχρι την εξόφληση, το ποσό των τετρακοσίων εξήντα πέντε (465) ευρώ με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2012 και μέχρι την εξόφληση και το ποσό των χιλίων εκατόν εξήντα οκτώ (1.168) ευρώ με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2013 και μέχρι την εξόφληση, β) στη δεύτερη ενάγουσα το ποσό των επτακοσίων ενενήντα δύο (792) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2010 και μέχρι την εξόφληση, γ) στον τρίτο ενάγοντα το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων

οκτακοσίων οκτώ (3.808) ευρώ, και δη το ποσό των χιλίων τριακοσίων εβδομήντα τριών (1.373) ευρώ με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2010 και μέχρι την εξόφληση, το ποσό των χιλίων τριακοσίων ενενήντα επτά (1.397) ευρώ με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2011 και μέχρι την εξόφληση, και το ποσό των χιλίων τριάντα οκτώ (1.038) ευρώ με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2013 και μέχρι την εξόφληση, και δ) στον τέταρτο ενάγοντα το ποσό των εξακοσίων ογδόντα έξι (686) ευρώ με το νόμιμο τόκο από τις 1-1-2011 και μέχρι την εξόφληση. Και

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων, την 6 Ιουλίου 2018.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

